

BA NGÀY VỚI QUỶ

Tiểu thuyết

**Nhà xuất bản Hà Nội ấn hành năm 1992
với tiêu đề: "Món nợ"**

NGÀY THỨ HAI

(Kỳ 23)

Nắm chắc lưỡi dao găm của tên Bình, Hưng nghiến răng chỉ vào mặt chủ nhà đã bị trói. Anh dần giọng hỏi:

-Thằng Thiện đang ở đâu?

Cặp mắt gian xảo chớp lia lia chứng tỏ Liễu đang hoảng hốt:

-Hình như là đang ở nhà tay Côn...

-Nhà thằng Côn ở đâu? Phố? Số nhà?

Liễu nhìn chăm chăm vào mũi dao đang đưa gần tới cổ họng mình và vội nói tên phố và số nhà. Hưng hỏi tiếp:

-Còn quán Hương- Hương ở đâu?

Liễu trả lời ngay. Hưng thu dao lại và đứng thẳng lên. Chợt nhớ ra, anh hỏi tiếp:

-Còn "vùng Vịnh"? Nó ở đâu vậy?

Mặc dù chưa hết hoảng sợ, cặp mắt Liễu vẫn ánh lên sự ngạc nhiên. Chắc thị nghĩ rằng một tên cướp như Hưng mà lại không biết đến vùng đất nóng bỏng ấy.

-Đó là vùng đá đỏ ở Nghệ-Tĩnh...

Hưng gật đầu. Anh quẳng lưỡi dao vào góc nhà rồi lục tìm trong ngăn kéo bàn lấy ra một cuốn sổ ghi và một chiếc bút bi. Anh xé lấy một trang giấy trắng rồi ngồi xuống viết:

“Kính gửi các anh công an! Tên Bình “xoăn” là thủ phạm vụ cướp xe máy ở công Câu lạc bộ Thanh Niên (hồ Thiên Quang) lúc 7 giờ tối qua. Hiện hắn đã bị bắt giữ tại số nhà... Yêu cầu đến gấp!” (Anh ghi rõ địa chỉ của quán cà phê tội lỗi này).

Viết xong, Hưng định xé một tờ giấy khác làm phong bì. Nhưng anh đổi ý và với luôn cái ví tay đang đeo cạnh đây, nhét lá thư vào trong. Ra đến cửa, anh chợt nhìn thấy chiếc cát xét loại Sáp 200 óát đang để trên chiếc bàn nhỏ cùng với một đồng băng. Anh nhặt lên một băng có ghi dòng chữ: “Chế Linh tình”. Cắm điện vào máy xong, anh lắp băng nhạc Chế Linh vào, đẩy nấc âm thanh lên hết cỡ rồi quay lại nói với mục chủ nhà đang lo lắng theo dõi những động tác của anh:

-Các vị chịu khó ngồi đây nghe nhạc vàng để chờ công an nhé?

Nói xong, anh bật máy rồi đi ra. Sau khi bấm khoá cổng, anh rút chìa khoá nhét luôn vào cái ví đang ngoắc trong tay rồi đẩy chiếc xe Cúp ra khỏi ngách. Sau lưng anh, trong căn nhà rục sáng ánh đèn, nhạc bắt đầu vang lên để làm nền cho một giọng nói âm ào quá cỡ:

“Chế Linh xin được kính dâng quý vị, quý bạn đã dành những thương những mến”...

30.

Vài phút sau, Hưng dừng xe lại trước một quán nước vỉa hè ở ngay cạnh đồn công an. Không xuống xe, anh vẫy con bé bán hàng lại gần, đưa cho nó cái ví và dặn bằng giọng nghiêm trọng:

-Cháu đưa cái này cho chú công an đang ngồi trong kia. Đưa ngay nhé. Tài liệu mật đấy!

Đứa bé tròn mắt nhìn anh nhưng vẫn nhận cái ví. Nó vội vã chạy thẳng vào đồn công an, nơi một chiến sỹ trực ban đang ngồi trước bàn làm việc. Khi thấy con bé đã đưa cái ví ấy cho anh công an, Hưng cũng vào số cho xe lao đi. Bây giờ anh đã có thể hoàn toàn yên tâm. Có lẽ chỉ vài phút nữa, mục chủ quán và tên Bình “xoăn” chắc chắn sẽ được “chăm sóc” một cách chu đáo!

Mười phút sau đó, Hưng đã có mặt ở cái địa chỉ của kẻ có tên là Cân mà thị Liễu đã cung cấp. Đây là một phố nhỏ rợp bóng cây xanh và rất vắng người xe qua lại. Chàng trai dựng xe dưới một gốc sấu, vươn cổ nhìn qua công sắt. Trong sân có một chiếc xe hơi Toyota phủ bạt và cửa ra vào đóng im ỉm. Hình như những người trong nhà đã ngủ.

Sau thoáng dẫn đo, Hưng quay ra. Anh vừa ngồi lên xe của mình thì chợt nhận thấy một chiếc xe máy màu đỏ từ xa lao tới. Dưới bàn tay điều khiển thành thạo, chiếc xe giảm tốc độ và từ dưới lòng đường lướt êm lên vỉa hè ở ngay trước mặt Hưng. Chàng trai sững sờ chớp mắt liền mấy cái như sợ nhìn nhầm: Hai kẻ ngồi trên xe chính là Dung và gã đàn ông béo múp mà anh còn chưa quên mặt. Như vậy, hấn chính là Cân, là kẻ mà tên Thiện đã nhận lời làm vệ sỹ.

Vẫn ngồi nguyên trên xe, Cân móc túi lấy chìa khoá đưa cho Dung để cô ta mở công sắt. Bằng một động tác mà chính anh cũng không ngờ, Hưng rời khỏi xe của mình thông thả tiến lại. Đến lúc ấy Cân mới nhìn thấy anh. Hấn nheo mắt nhìn chàng trai với vẻ cảnh giác. Hưng đã tiến sát tới bên hấn. Anh đặt một tay lên tay lái của chiếc xe máy, hỏi nhỏ:

-Ông là Cân?

-Cái gì?

Cân đột ngột hét lên và vung tay gạt mạnh bàn tay của Hưng trên tay lái chiếc xe của mình. Chắc hấn nghĩ anh là một tên cướp. Tiếng hét của hấn khiến Dung hoảng hốt quay ngoắt lại. Một thoáng sững sờ rồi cô ta bỗng tru tréo lên:

-Cướp! Cướp!

Tiếng hét ấy giống như giọt nước cuối cùng làm tràn bát nước căm giận đã đầy ú trong Hưng. Anh nghiêng răng nhằm vào cái quai hàm béo núc của Cân, giáng một quả đấm. Cú đánh khiến gã kia bị ngật đầu qua một bên. Tiếp sau là một đòn nữa bằng cùi tay với tất cả sức lực của một chàng trai hai mươi lăm tuổi. Cân bị bật ngã văng ra khỏi xe. Chiếc xe máy của hấn không có người giữ, đổ sầm xuống vỉa hè.

Bằng một bước nhảy, Hưng đã đến trước mặt Dung. Cô ta vội lùi lại, đứng tựa lưng vào cánh cổng sắt với khuôn mặt trắng bệch. Bàn tay của Hưng nâng cằm cô ta lên một cách thô bạo trong khi tay kia đã giơ lên chuẩn bị cho một cái tát dữ dội. Dung co rúm người lại, cặp mắt đại đi vì hoảng sợ. Nhưng rồi cánh tay của Hưng chợt thông xuống. Anh không đánh mà chỉ nhìn thẳng vào khuôn mặt bội bạc của cô ta và nói bằng giọng bình thản nhưng ghê tởm:

-Đồ đôn mạt!

Tiếng thét của Dung và những tiếng động đã gây ra sự chú ý của những gia đình xung quanh. Một vài nhà bật đèn lên và mở toang cửa sổ để nhìn ra. Hưng ngồi lên xe máy của mình. Anh nổ máy và cho xe lao đi với tốc độ chóng mặt.

Khi ấy, ở phía sau lưng anh bắt đầu nổi lên những tiếng la ó đuôi bắt cướp!...

31.

Hơn 11 giờ đêm, Hưng mới về đến nhà của người chị họ trong khu tập thể. Nhìn thấy anh, người chị reo lên rồi hỏi bằng giọng trách móc:

-Hai ngày nay cậu đi đâu? Chị lo thất cả ruột!

-Anh đã về chưa hả chị? - Hưng hỏi.

-Chưa có sớm thì cũng phải chiều mai...

Chàng trai thở phào nhẹ nhõm. Bi kịch sẽ không xảy ra. Bây giờ thì anh đã hoàn toàn yên tâm về chuyện đó. Cái quan trọng bây giờ là phải lý giải sao cho người chị có thể thông cảm với anh.

Ở trong nhà, Hưng xem xét lại chiếc xe. Thật may mắn là không bị mất mát thứ gì, trừ một vết xước nhỏ ở cốp bên trái. Anh lấy giẻ lau đi lau lại thật sạch rồi đẩy xe vào góc nhà.

Trong khi Hưng đang lau xe, người chị họ chỉ im lặng nhìn. Cặp mắt tinh tường của một người chị đã nhận ra ngay những vết bầm tím và đôi chỗ quần áo rách cùng với vẻ mệt mỏi không giấu nổi của Hưng. Chị lặng lẽ đun nước cho anh tắm và nấu vội một bát mì. Khi chàng

traị đã tắm xong và bắt đầu ngồi vào bàn ăn trong một bộ dạng sáng sủa hơn, người chị hỏi:

-Hai ngày qua cậu ở đâu? Có chuyện gì xảy ra thế?

Hưng mỉm cười và kể lại câu chuyện mà anh vừa nghĩ ra trong khi tắm:

-Em đến thăm thằng bạn. Hai đứa lên gác xếp nằm nói chuyện chơi. Không may cái gác xếp bị gãy rơi xuống. Gia đình bạn không cho về, bắt phải ở lại bôi thuốc, dán cao. Thành ra là...

-Sao cậu không báo cho chị?

Hưng cười xòa. Qua ánh mắt đầy những băn khoăn pha lẫn thương cảm của chị, anh hiểu rằng chị không tin lắm vào câu chuyện của anh. Và anh thậm cảm ơn chị đã không hỏi thêm câu nào nữa.

Lại có một đêm bình yên đến với Hưng. Nhưng anh chưa ngủ được ngay. Mục đích đã đạt được, chiếc xe máy đã trở về chỗ cũ, nhưng vẫn còn nhiều điều khiến anh trăn trở. Bởi vì những sự kiện vẫn chưa dừng lại.

Đầu tiên, ý nghĩ của anh hướng về cuộc chạm trán với Dung và gã đàn ông đi với cô ta. Hai ngày trước, khi đang trên đường đến thăm Dung, giá như có ai đó nói rằng sẽ có lúc anh phải nhìn cô ta như một kẻ đốn mạt, chắc chắn anh sẽ coi đó là một kẻ điên. Thế nhưng điều đó đã xảy ra. Đó là kết quả của một vòng xoáy khủng khiếp mà anh là một nạn nhân của nó.

Đến thời điểm này, Hưng đã có thể lên đường trở về. Sẽ không ai biết về sự liên quan của anh với những sự việc đã xảy ra và anh có thể quên chúng đi như quên một cơn ác mộng. Nhưng ở đây vẫn có một cái gì đó không ổn. Yến - người bạn tin cậy của anh trong cuộc hành trình khốc liệt này đã phải đón nhận một kết cục bi thảm, dù cô đã bắt kẻ thù của mình phải trả món nợ máu. Đó có lẽ cũng là cái kết tất yếu của một cuộc đời lầm lạc. Mặc dù vậy, Hưng hiểu rằng từ bây giờ, cái chết của cô sẽ mãi mãi đè nặng lên anh. Để giải tỏa nỗi ám ảnh ấy, chỉ còn

một cách duy nhất là phải tiếp tục lôi thủ phạm ra ánh sáng. Thủ phạm chính là tên Thiện và đồng bọn của hắn. Và anh vẫn đang có trong tay một cơ hội...

32.

Trong khi Hung đang trần trọc với những sự suy nghĩ ngổn ngang thì cũng là lúc Thiện đang đẩy chiếc xe máy Minsk men theo mép ao để trở về nhà. Không khí yên ắng bên trong khiến gã yên tâm. Gã tin chắc rằng tên Hòa “trố” đã thực hiện mệnh lệnh và giờ này Yên cùng với gã con trai kia đã bị đưa đi rất xa.

Cánh cổng tre đã bị buộc kỹ. Thiện dựng xe, cúi xuống sờ soạng định mở cổng. Bất chợt gã lạnh toát cả người. Ngay sau lưng gã vang lên một tiếng hô mạnh mẽ:

-Thiện. Đứng im!

Đồng thời với tiếng hô là những ánh đèn pin từ bốn phía đồng thời chiếu đến. Thiện đứng sững, buông thõng hai tay, từ từ đứng thẳng lên. Gã quay mặt đi, vừa để tránh những ánh đèn đang soi thẳng vào mặt, đồng thời để quan sát phía sau mình. Ở đó, trên con đường nhỏ men theo mép ao đã có một người mặc quần áo công an với khẩu súng ngắn trên tay đang áp sát tới. Khi anh chỉ còn cách vài bước, Thiện bỗng bất ngờ cúi người xuống. Gã đã tính toán đúng: những ánh đèn bên trong đang soi vào gã bây giờ chiếu thẳng vào mặt người công an phía sau. Và chính trong khoảnh khắc hiểm hoi đó, gã xoay người lao thẳng vào người công an khiến anh phải vội nghiêng người né sang một bên và bị trượt chân, ngã xuống ao nước. Lối thoát đã mở. Thiện cầm đầu lao ra. Những người cầm đèn pin nổ súng cảnh cáo trong khi đuổi theo hắn. Nhưng Thiện đã nhanh chóng biến mất. Những ngõ ngách ngang dọc trong làng này giống như một “bát quái trận đồ”, mà Thiện thì lại quá thông thuộc cái trận đồ ấy...

Tên Thiện đã thoát khỏi cuộc vây bắt của lực lượng công an như vậy, chỉ bỏ lại chiếc xe máy ở bờ ao. Đó là chính là chiếc xe của thượng

sỹ Luân trong cuộc truy đuổi những tên đã cướp chiếc Peugeot 105 ở ven hồ Thiên Quang buổi tối hôm trước.

Bạn đọc hẳn còn nhớ: khi Luân bị thương phải nằm trên cánh đồng vắng, Hưng đã sử dụng chiếc xe ấy cho đến khi bị tên Thiện chiếm đoạt sau khi hắn đánh gục anh và Yến ngay trong căn nhà này...

(Còn tiếp)

Đức Dũng